

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
НЕОЧАКВАНИ ПОМОЩНИЦИ

chitanka.info

От нивите уплашено дойде полякът и съобщи, че посевите са нападнати от скакалци.

Насекомите бяха се появили на голям облак, който се придвижваше бързо и се разпръсваше равномерно из нивите, из зеленчуковите градини, из тучните ливади край селото, дори по селската мера, опасана от добитъка.

Беше късно привечер. От кръчмите, от кооперацията и от кафенето пред общината, дето бе клубът на младежите, наизлязоха селяни и наобиколиха полския пазач, потънал в пот и прах.

Той разказваше бързо, задъхано как е наблюдавал появяването на скакалците. Вратните му вени бяха издути от вълнение, мустаците му бяха прашни, а късата пушка, увиснала на неговото рамо, подрънкваше с халката на ремъка, когато размахваше ръце.

— Черни скакалци бе, черни като катран... Зададох се на облак... рекох, че е вихрушка. Пък си казвам, каква вихрушка ще е това, де ти е вятърът?... И отде накъде привечер такава вихрушка, цял облак?... Че като приближиха, като засвистяха, като западаха... Един се удари във фуражката, друг в окото ми щеше да влезе, посипаха се като дъжд наоколо... И мина не мина минутка, две, зашумяха нивите, като че шумят копринени буби...

— В коя нива бе, Пейо, в коя нива нападаха? — питаха един след друг селяните.

— Във всичките — отговаряше полякът и тръгваше нагоре по прашната улица, където го посрещаха други селяни.

Хората се събраха на тълпи. От вратниците се показаха жените и децата. Мегданът се изпълни с глъч. Младежите тичаха нагоре-надолу. И след няколко минути заби камбаната. Кой я беше ударил и по чие нареждане стана това, никой не знаеше и не питаше, но всички разбраха, че работата е сериозна.

— Да се съберат всички на площада — викаше кметът, един млад буйнокос мъж, с остри, сиви очи и с рамена на атлет. — Всички на мегдана, няма време за губене...

Деветгодишният Митко, русокосо момче, с щръкнал на челото кичур коса, се държеше с едната си ръка о полата на майка си, а пръста на другата бе сложил в устата си. Лицето му изразяваше силна уплаха, сините му очи гледаха широко отворени, а бузите му трептяха. Той едва се сдържаше да не заплаче. Плашеше го тревожният ек на

камбаната, която се люлееше под ударите като чер и грамаден паяк на камбанарията, зачервена от лъчите на угасващото слънце. Плашеше го лаят на кучетата, ревят на завръщащия се от паша добитък и най-вече тая залисия на възрастните, които говореха непрекъснато, и лицата им бяха загрижени и сякаш чужди.

— Какво ще става, ма? Какво ще става? — питаше Митко и дърпаше майчината си рокля.

Тъй като тя не му отговори, той заплака изведнъж със силен и висок рев.

Майка му го дръпна за ръката и пак не му отговори. Митко зарева още по-силно, отскубна се от нея и търти с босите си крачета навътре из двора.

Но там го посрещна дядо му, разпери ръце и го хвана.

— Какво си зинал бе, сине? Биха ли те, какво си направил?

Митко се притисна към дядо си, хвана се о пояса му и като изхлипа за последен път, уплашено попита:

— Какво ще става сега, дядо?

— Че какво има да става? — учуди се старецът. — Скакалци са се появили, това е.

— Ами защо бият камбаната?

— Народа събират. Утре всички ще отидем да бием скакалците... Я не плачи. На, отрий си носа, да не ври като гърне...

Вечерта Митковият татко си дойде късно, навъсен, сърдит. Той хапна надве-натри и всички си легнаха. Легна си и Митко, ала не заспа. Мислеше си за скакалците. Не му бе ясно защо всички са толкова загрижени. Нима не можеха да избият скакалците? Да вземат по една сопа и пуф, пуф! Нито един няма да остане... Нека да съмне, та утре той ще покаже на татка си как се тепат тия гадинки. Какво полесно от това — удри с тоягата, пък ако хвърка, затисни го под шапката, и готово...

Той заспа и сънува, че бие скакалци, а татко му не може да ги лови и Митко му се присмива за това и го учи как трябва да ги дебне между тревата и да не ги изпуска из ръцете си.

Съмнало-несъмнало и дядо му го събуди.

— Хайде ставай, че окъсняхме. Тръгвай! Вуйчин ти Петър вече замина.

Митко се стресна, отвори сънливи очи, стана и се изми.

На площада пъхтеше голяма машина и се тресеше под такта на мотора. Непознати хора, дошли от града, държеха в ръцете си пръскачки и някакви инструменти.

— С тая машина ще пръскат скакалците — рече дядо му. — В нея има една такава течност, която ги избива.

От всяка къща излизаха селяни, жени, мъже, деца, а младежите потеглиха на отделна група и заминаха напред, водени от кмета. Всеки държеше в ръцете си по нещо — кой грапа, кой метла, кой пръчки. Някои селяни бяха нарамили лозарски машини и сега се трупаха край чудната машина. Полякът, с килната назад фуражка и с бяла току-що облечена риза, ходеше от къща на къща да събира хората...

Митко вървеше с дядо си и нетърпеливо очакваше да види скакалците. И ето, преди да достигнат тяхната нива, дядо му се спусна настрани от пътя и с крак започна да тъпче нещо по земята. И тогава Митко видя черните, грозни насекоми, от чиито смазани тела изтичаше зелена и гъста течност. Те бяха тъй много, че не бе мислимо да се избият. Митко ги тъпка с крака, смачква ги с ръце, удря ги с пръчката си, но щом направяше две-три крачки наоколо, и тутакси виждаше други. Той се измори тъй, че ризата му овлажня под мишниците, и седна край нивата, където отвратителните насекоми едва шумяха и стъблата сякаш пукаха под техните неуморни челюсти.

Дядо му беше се отдалечил и приведен, бавно напредваше.

Изведнъж той чу викове и видя, че хората се изправят един по един и сочат с ръце право на изток, срещу пламналото от изгрева небе. Там се виждаше нещо бяло, прилично на нисък, широко разстлан облак, който приближаваше насам.

Митко скочи, сложи ръка пред очите и се загледа. Ясно видя големи бели птици да размахват крила. Ето че орлякът се сниши над самите ниви, разточи се в дълга бяла верига и една след друга големите птици накацаха в нивите.

— Щъркелите, щъркелите идват! — радостно викаха селяните и показваха наредените една до друга птици, които се белееха wśród зеленото море.

— Щъркелите — подемаха някъде назад гласове. — Щъркелите идват на помощ!

Току-що долетелите щъркели бавно тръгнаха и закълваха с бързи удари на червените си клюнове.

— И други идват, и други! — чуха се викове.

Митковият дядо дойде при внучето си, вдигна го на ръце и каза с развълнуван глас:

— Гледай, гледай как идват, сине... Помощници мили и нечакани... добре дошли, добре дошли...

Две големи ята накацах важно из нивите. Хората стояха и гледаха това зрелище. И пак се чу гласът на някого:

— Вижте!... Нови скакалци идват!

Грамаден тъмен орляк замрежи хоризонта. Отначало не можеше да се разбере какво е това — дали не са наистина скакалци. Но не мина и половин минута, хората се успокоиха. Орлякът се състоеше от малки дребни птички, които падаха като черни късове из нивите.

Това бяха розовите скворци — най-големите врагове на скакалците. Хората си отдъхнаха радостно. Отвред се чуваха бодри викове и привети към птиците. Митко отиде да види малките птички, които се губеха между тревите. Те имаха черни качулати глави и розови гърди. Пъргави като мишлета провираха се между стъблата и лакомо кълвяха насекомите.

— Е, спасени сме вече — каза дядо му. — Сполай на бога. Хайде, какво гледаш, удрай и ти! Удрай да изчистим нивата от тия гадове.

Митко размаха пръчката и все гледаше как пристъпят важно щъркелите и как машината пръска синкаво сияние край себе си. Той се чувстваше горд, че помага в общата работа наред с възрастите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.